

Szomi Kralj Béla

Legyen vége

Nem is tudom, mióta, talán száv éve
fekszünk csak egymás mellett,
két idegen, nem is ismerlek
többé, kivertél minden szép emléket
a szívemből. Nem is értem,
mikor történt a váltás,
s ki itt a szörny, s ki az áldozat,
de lerombolt, veled együtt engem is.

Nehéz átvedleni egyik bőrből a másikba,
úgy gyorsan váltani természetet,
s meggyőzni magamat, hogy szerelmes
nem vagyok többé, így merevedőn,
nagyon nehezen tűröd a léteimet,
akármit csinállok, hibás vagyok
és csak omladok, roskadok, roskadok,
kérem az istent, legyen már vége ennek.

Nem is tudom, mikor épített
a csönd hatalma körénk elválasztó
falat, rajzolja rá ködösítő,
minden-homályosító szavakat:
apró gyönyör-pillanatokra, feledésre,
melyekkel kinyitottad az ablakomat
a nagyvilágra, leleplezve hitem.

Ott fekszünk abban a túlnagyra méretezett
ágyban, mint két ellenség, két idegen,
mintha elfulladtunk volna egy záporvízben,
a valaha szerencsében, nagy vágyban,
ott fekszünk mindketten ébren,
s szerencsénk egy reménytelen árva,
mert a csókokat is visszadtuk egymásnak.
Csak azt kérem: legyen vége, legyen vége.

Egy cseresznyefára

Cseresznyefám, kit Isten
magának teremtett,
hamar eldobod utolsó leveleid,
itthagyd utolsó termésedet is,
s megadod magad a baltásoknak.
Gallyaid már régen s törzsdet
is benőtte a moha, rügyeid
is megritkultak, s évről évre gyérülő
virágaid száma is egyre kevesebb.

Eső mosta kérged halvány
színű mintázata a széllel,
utolsó hang-bordázata
sötét gyászdalt füttyül,
fuvoláz. Édes nővérem,
régi tavaszokon esküvői
színekben – virágaiddal
mennyasszonyi ruhában,
küszöbünket borítottad be.

Most seregélyektől fáradtan,
ahogy én is a szavaktól,
fásultan – ballagunk öreg harcosok
módjára , s keressük legalább már
csak egy év távlati tervben remélve ,
a haladék értelmét is felmérve,
lombjaid között figyelő
fekete károgó madarak
módjára, az egyetlen
gondolat-vígaszban
reménykedve: hogy életünk
talán nem volt hiábavaló.